

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: T. Q. H**, zastoupen JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 56 Az 184/2006 - 14,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Pěvě Skýbové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2 856 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu na účet vedený u K., č. X.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2006, č. j. OAM - 435/LE - PA03 - PA03 - 2006. Tím žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). Odmítnutí žaloby krajský soud odůvodnil tím, že stěžovatel přes výzvu soudu nedoplnil řádné žalobní body, a proto žalobu nebylo možno projednat.

Stěžovatel jako důvody kasační stížnosti uvádí ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, který v řízení před ním porušil § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž § 12, § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. Pro tyto vytýkané vady měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel se rovněž domnívá, že jeho žaloba obsahovala všechny

náležitosti ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., a proto bylo možno ve věci meritorně rozhodnout. Z tohoto důvodu uplatnil rovněž stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že napadené usnesení bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Z tohoto důvodu navrhl odmítnutí popřípadě zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jelikož ostatní námitky směřují do věcného přezkumu, který nebyl ze strany krajského soudu vůbec učiněn. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Namítá, že jeho žalobu bylo možno projednat, protože obsahovala všechny zákonem vyžadované náležitosti, včetně řádných žalobních bodů.

K otázce řádného uplatnění žalobních bodů se již jednoznačně vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, a to takto:

Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.

Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitku podávanou v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném usnesení neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně, č. j. 56 Az 184/2006 - 21, ze dne 13. 9. 2006, ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Pěva Skýbová. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokátky částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení včetně první porady s klientem (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném v době provádění právního úkonu /dále jen „advokátní tarif“) a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku

odpovídající dani, kterou je povinna z odměny a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 citovaného zákona činí 456 Kč. Ustanovené zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v celkové výši 2 856 Kč, která jí bude vyplacena na účet číslo X z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

